

Родио се 1851 у Пољанама код Шкофје Локе. У Новом Месту и Љубљани свршио је гимназију. У Бечу је студирао права, а после је био адвокат у Љубљани, покрајински и државни посланик и љубљански жупан. Умро је 1923.

Романтичан, сентименталан и фантастичан, Тавчар је у исто време и пун хумора у својим новелама, у којима живо слика народне типове. Доцније прелази на тенденциозну литературу, сатиру, карикатуру и песничко обрађивање философских проблема. Његови су романи „Кроз четири хиљаде“ („Чез штири тисоч“), „Иза конгреса“ и „Мртва срца“. Најбоље су му приповетке: „Цвеће у јесен“ и „Висошка кроника“.

Са Јурчићем, Керсником и Левцем основао је књижевни часопис „Љубљански Звон“ који и данас излази и чији је први уредник био Франчишек Левец.

Да није велики део енергије утрошио на страсну политичку борбу, Тавчар би се боље изразио као уметник. Али и по томе што је дао, он је изразита појава нове словеначке књижевности и најбољи представник њене романтичне и хумористичне новеле.

7. РЕАЛИЗАМ.

Јанко Керсник.

1852—1897.

Словеначку новелу знатно је подигао у погледу технике „ученик Стритареве академске уметности“ — Јанко Керсник, класични новелиста друге половине деветнаестог века.

Родио се 4 септембра 1852, у замку Брду код Камника, недалеко од Љубљане, у породици која је поред словеначке имала и талијанске и немачке крви. У Љубљани је учио гимназију. Већ тада се интересује за књижевност и пева песме, али на немачком језику. Његов домаћи учитељ Франчишек Левец, („један од најзнатнијих прозаиста из Стритаревог круга и најутицајнија личност на књижевност свога доба, који је, између осталог, оставио врло лепе успомене на Јурчића и Керсника“), — саветује Керснику да пише на словеначком, и он га послуша.